

A frumseții tale forme...

Mihai Eminescu

A frumseții tale forme ca un sculptor când le pipăi
Toată viața mea trecută, toată ființa mea o clipă-i,
Am uitat de toate, toate, și nimic nu-mi vine-n minte;
Decât sufletu-mi s-amestec cu suflarea ta fierbinte;
Gura ta ca focul arde, arde roșia ta față,
Răsuflarea ta e-n stare chiar la morți să dea viață,
Mâna ta, dulcea ta mână, ce o simți atât de mult,
Inima-ți, a cărei tremur, a cărei bătaie ascult;
Tu întreagă, când, răpită de al tău adânc amor,
Te-alipești de pieptu-mi, scumpă, ca copii de mama lor,
Cu-acea mândră, agățată și sălbatecă strânsoare
Când ca iedera tu tremuri ce stejaru-l înconjoară...
Tu nu vezi? Nu-ți aflu nume, un cuvânt în lumea-ntreagă
Să-ți pot spune înc-o dată, suflet! cât îmi ești de dragă,
Cât de dragă-mi ești... Nu întreba ce îmi mai bate
O! viața mea trecută parc-a fost o ciuntitură!
Și ce dulce dezlegare azi mi-a dat frumoasa-ți gură,
Când te mlădii, când te bucuri și când râzi ca visul clar
Urmăresc orice mișcare cu un ochi adânc, avar,
Gândul meu să se-ncrețească pe-ncrețirea hainei tale,
Să rămână-n a mea minte-adânc săpate, ca-n tipar
Și să împle cu icoane cartea vieții-mi de amar.
Mult am mai gândit odată și nimic nu mai gândesc,
Nu gândesc decât la tine, decât că eu te iubesc
Și nici asta chiar, nici asta nu pot zice că e gând,
Este însăși a mea viață azvârlită pe pământ.
Căci iubirea mea și viața-mi nu sunt lucruri osebite,
Ci ca sângele cu pieptul astfel ele-s înfrățite:
Fără sânge nu-i viață, fără de-amorul tău nu-s eu -
Și o clipă fără tine chiar de mine îmi e greu,
Nu mă vreau pe mine însumi, nu vreau lume - toate-s pleavă,
De nu ești, lumina lunii s-a înnegrit și e bolnavă,
Ești al vieții-mi, al vederii, al auzului meu nerv,
Și venin e a ta lipsă, să m-omor de ea mă serv;
De-mi urăsc suflarea-n mine, de doresc ca tot să piară,
De doresc să mor un secol atunci fug de tine-o oară.
Ah! ce e în tine, care-i taina mândri-ți tinereți,
Cum de ai în al tău suflet ca o sută de vieți,
Cum de tu să fii aceea ce-al meu cap în mână-l porți?
De-aș muri înviu sub ochii-ți dintr-o sută de morți,
Sărutarea gurii tale e ca fagurul de miere,
Cu cât gura mea se-nfruptă cu atât mai mult o cere,
Trăiesc leneș ca o plantă și acum mintea mea parcă

POEZII ONLINE

De veninoasa beție a gândirii se înțarcă.